

Mál nr. 180/2013
M
og V v/ sjúklingatryggingar T.

Rannsóknir og meðferð sjúklings hjá tannlækni á tímabilinu 2005-2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið 13. maí 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V hf. dags. 13. júní 2013 ásamt gögnum um implant/tannplamt, um tannparta og stoðtennur, myndir af tannpörtum og skýringarmynd af tanngarði.

Málsatvik.

M leitaði til tannlæknisins T í apríl 2005 og var í meðferð hjá honum fram til ársins 2010. Á því tímabili gekkst hún undir ýmsar meðferðir hjá T, fjarlægðar voru tennur og settar upp stiftennur og tvisvar á tímabilinu fékk M góma.

M telur að hún hafi orðið fyrir tjóni vegna meðferðar T á umræddu árabili og rekur það til stiftannar sem komið var fyrir af T í neðri gómi M í lok árs 2005. Auk þess telur hún að gómar sem hún fékk á árunum 2005 og 2009 hjá T hafi leitt til þess tennur í efri gómi losnuðu eða skekkust. Þetta ástand hafi leitt til sýkinga og verulegra og langvinnra óþæginda. M telur að T beri ábyrgð á tjóni þessu m.t.t. sérstakrar reglu 1.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000. Um sé að ræða víðtæka skaðabótareglu þar sem kröfur til sönnunar séu vægar og verði að meta mál M út frá þeim forsendum.

V telur að ósannað sé að sú meðferð sem M fékk hjá T hafi verið þess eðlis að ranglega hafi verið staðið að henni. Óþægindi M geti verið rakin til annarra þátta t.d. tyggjónotkunar hennar sjálfrar og ekki sé sýnt fram á með ótvíræðum gögnum að sýking hafi komið upp í munnholi hennar. Gögn sem lögð hafi verið fram séu fyrst og fremst frásögn M sjálfrar og læknisvottorð sem lýsi hennar upplifun en feli ekki í sér sönnun á því að meðferð hennar hefði getað verið með öðrum hætti.

Álit.

Það skal fyrst nefnt að ekki liggur fyrir sjálfstæð lýsing frá vátryggðum (T) í málinu um þá meðferð sem M hlaut hjá honum á árunum 2005-2010. Þó það sé í sjálfu sér aðfinnsluvert þá telur nefndin unnt að taka afstöðu í málinu m.v. fyrirbyggjandi gögn.

Þrátt fyrir vægari almennar sönnunarkröfur í lögum um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 er þó gert ráð fyrir því í lagatextanum að tjón megi *ad öllum líkindum* rekja til atvika sem koma fram í 1.-4.tl. 2.gr. laganna. Samkvæmt athugasemdum við 2. gr. í frumvarpi laganna dugar í þeim efnum að sýnt sé fram á að líklegra sé að tjónið stafi af rannsókn eða meðferð en öðrum orsökum. Sönnunarbyrðin um að svo sé hvílir á tjónþola.

Í málinu hefur M lagt fram ýmis gögn og vísað til 1.tl. 2.gr. máli sínu til stuðnings, en þar kemur fram að tjón þurfi að öllum líkindum að vera rakið til þess að ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði.

Í málinu liggja ekki fyrir álit sérfræðinga um þá meðferð sem M fékk hjá T í greint sinni. Miðað við þau gögn sem fyrir liggja frá M telst ekki fyllilega ljóst að tannlæknirinn hafi beitt rannsóknum eða meðferð sem voru í ósamræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði tannlækninga. Ekki liggur fyrir í gögnum málsins að óþægindi M sé hægt að rekja til rannsókna eða meðferðar tannlæknisins fremur en aðstæðna sem hefðu komið upp óháð læknismeðferðinni. Það er því ekki sýnt að líklegra sé að tjónið stafi af rannsókn eða meðferð en öðrum orsökum, en eins og áður segir hvílir sönnunarbyrði um slíkt á M. Á meðan svo er telst ósannað að skilyrði

laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt þannig að M eigi rétt á skaðabótum úr sjúklingatryggingu Theódórs Friðrikssonar tannlæknis.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum fyrir líkamstjón úr sjúklingatryggingu T hjá V.

Reykjavík 28. júní 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Sigurður Óli Kolbeinsson hdl.

Jón Magnússon hrl.